

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

13. julij 2014

NEDELJA	15. MED LETOM – LEPA NEDELJA NA GORI
13.07.	<i>ob 7h za farane</i> <i>ob 8.30 na Pernovem za +Dušana Pečnik</i> <i>ter Ivanko in Antona Tržan</i> <i>ob 11h na Gori za +Franca Novak in r. Glebovškove, obl.,</i> <i>ter Jakoba Tacer</i>
Ponedeljek	Kamil
14.07.	<i>ob 19h za +Marico in Martina Volf ter vse Jožekove</i>
Torek	Bonaventura
15.07.	<i>ob 19h za +Ano Reher, kot osmina</i>
Sreda	Karmelska Mati božja
16.07.	<i>ob 7h za +Slavko Pintar</i>
Četrtek	Aleš
17.07.	<i>ob 8h na Pernovem za +Pepija Grebovšek, obl.</i>
Petek	Arnold
18.07.	<i>ob 19h za +Rudija Gerčer</i>
Sobota	Arsenij
19.07.	<i>ob 7h za +Franca Reher</i>
NEDELJA	16. MED LETOM
20.07.	<i>ob 7h za farane</i> <i>ob 8.30 na Pernovem za družino Škrinjar</i> <i>ob 10h za rajne Čretnikove</i>

13. JULIJA GODUJE SV. HENRIK, MOŽ SV. KUNIGUNDE. OB NJEGOVEM GODU OBHAJAMO LEPO NEDELJO NA GORI. TUKAJ JE KRATEK ŽIVLJENJEPIS OBEH SVETNIKOV:

Henrik II. (umrl 1024)

God: 13. julij

»Ko je bil sveti božji služabnik maziljen za kralja, se ni zadovoljil s stiskami časnega kraljevanja. Hotel si je pridobiti večno krono, zato je stopil v službo najvišjega Kralja, kateremu služiti pomeni kraljevati.« Tako beremo v starem življenjepisu današnjega godovnjaka Henrika II., edinega rimsko-nemškega cesarja, ki je bil uradno razglašen za svetnika. Ljudstvo ga je častilo že zdavnaj prej in ne samo na nemških tleh. Tudi v naših krajih je bil zelo češčen in sicer pod imenom sv. Areh, ki izvira iz nemške oblike Heinrich. Cesar Henrik II. je namreč zelo podpiral Cerkev: njegove naklonjenosti sta bili deležni tudi freisinška in briksenška škofija, ki sta imeli svoje posesti tudi na slovenskih tleh.

Današnji svetnik se je rodil leta 973 na dvoru bavarskega vojvoda Henrika. Kot mlad fant je obiskoval šolo pri stolni cerkvi v Hildesheimu, potem pa ga je vzgajal regensburški škof sv. Volbenk. Henrik je vse svoje življenje uravnaval po naukih tega svetega moža, tako da je tudi sam dosegel svetniško slavo. Cerkev v njem spoštuje vladarja, ki je ves svoj vpliv zastavil v blagor Cerkve in je slovel po osebni pobožnosti, spokornosti in velikodušnosti. Leta 995 je nasledil svojega očeta kot bavarski vojvoda, leta 1002 pa je postal nemški kralj, dve leti zatem pa še rimski cesar. Sporazumno s svojo ženo Kunigundo (tudi njo častimo kot svetnico in njen god obhajamo 3. marca) je cesar, čigar zakon je ostal brez otrok, izročil vse svoje imetje Cerkvi in izbral Kristusa za svojega dediča. Svoje kraljevanje je jemal kot služenje Bogu in ljudem. To je prikazano na evangeliariju cesarja Henrika, ki se hrani v bamberski stolnici: v sredini je naslikan Kristus na prestolu, ki z desnico krona Henrika, z levico pa cesarico Kunigundo. Za rimsko-nemškega cesarja je Henrika II. kronal papež Benedikt VIII. leta 1021 v Rimu. Cesar Henrik II. ima posebne zasluge za škofiji Bamberg, kjer je dal postaviti znamenito stolnico, in Basel v Švici. Ti dve škofiji ga zato častita kot svojega zavetnika. Pobožni cesar, ki so mu pravili tudi 'menih na cesarskem prestolu', je umrl 13. julija 1024. Dobrih sto let pozneje, 12. marca 1146, ga je papež Evgen III. razglasil za svetnika skupaj z ženo Kunigundo. Oba sta pokopana v bamberski stolnici. Sv. Henrika II. upodabljajo v cesarskem ornatu z bambersko stolnico v roki.

Kunigunda (ok. 980 - 1033)

God: 3. marec

Zakonca, ki se iskreno in zvesto ljubita, postaneta eno srce in ena duša. Čudovit zgled takšne zveze sta današnja svetnica Kunigunda in njen svetniški mož Henrik, bavarski vojvoda in nato nemški cesar. Na vratih v stolnici mesta Bamberg, ki je vzcvetelo po njuni zaslugi, sta najlepše upodobljena. Cesar nosi znamenja svojega vladarskega dostojanstva: krono in žezlo, njegov resni obraz izžareva mir in moč. Zraven cesarja stoji cesarica Kunigunda: njen obraz je skoraj dekliški, v desnici drži model cerkve, simbol njene dejavnosti ustanavljanja cerkva z levico pa v zgovorni kretnji kaže na svojega moža. Umetnik, ki jo to podobo ustvaril skoraj sto let po njuni smrti, je najbolje zadel resnico: Kunigunde si ne moremo misliti brez Henrika in Henrika ne brez Kunigunde.

Kunigunda se je rodila okoli leta 980 v luksemburški grofovski družini, kjer je bilo veliko otrok. Starši so jo dali v samostansko šolo. Okoli leta 1000 se je poročila z bavarskim vojvodom Henrikom, ki je leta 1002 postal nemški kralj, Kunigunda pa kot njegova žena nemška kraljica. 14. februarja 1014 pa ju je papež Benedikt VIII. kronal za cesarja in cesarico. Izobrazena Kunigunda je bila modra svetovalka svojemu možu pri vladarskih poslih pa tudi skrbna spremljevalka in vodnica na poti k svetosti. Z vsem srcem je podpirala njegova prizadevanja v korist Cerkev: ustanavljanje samostanov, graditev cerkva, podpora duhovnikom. Njun zakon je bil brez otrok, zato je Henrik pri ustanovitvi bamberske škofije za svojega dediča postavil Kristusa.

Kraljica in cesarica Kunigunda je na svojega moža vplivala tudi tako, da je vladal socialno čim bolj pravično. Sama je poznala, v kako težkih razmerah živijo mnogi, saj je večkrat zahajala v bolnišnice in sirotišnice. V cerkvene zadeve se je vtikala toliko, da je zahtevala, da so za škofove in opate nastavljali samo vredne ljudi. Na njeno pobudo so zgradili stolnico v Bambergu in več drugih cerkva v mestu. Na dvoru je imela tudi sovražnike. Legenda pripoveduje, da so jo očrnili pri cesarju, da mu ni zvesta. Kunigunda je obrekovanja ovrгла z 'božjo sodbo': bosa je šla po razbeljenih lemežih in se ni opekla. Ko je cesar Henrik leta 1024 umrl, je Kunigunda sama vladala do izvolitve novega cesarja, nato pa šla v benediktinski samostan Kaufungen, ki ga je bila ustanovila. Na obletnico moževe smrti je med mašo na dan posvetitve nove samostanske cerkve odložila cesarska oblačila in iz škofovih rok sprejela spokorno obleko, tančico in prstan. Vključila se je v samostansko življenje kot preprosta redovnica in preživela v samostanski družini petnajst let. Ko je zbolela na smrt, so od vsepovsod prihajali v samostan, da bi preprosto nuno pokopali z vsemi častmi, kot se spodobi za nekdanjo cesarico. Ona pa je prosila: »Pokopljite me v redovni, ne v cesarski obleki, zakaj v obleki, ki jo nosim, sem zvezana z nebeškim ženinom.« Izrazila je še željo, naj jo pokopljejo v Bambergu »zraven ljubega brata in gospoda«, kakor je imenovala svojega pokojnega moža, cesarja Henrika. Umrla je 3. marca leta 1033 (ali 1039). Počiva ob možu v bamberski stolnici, kjer jima je umetnik Tillmann Riemenschneider v letih 1499 do 1513 ustvaril veličasten nagrobni spomenik. Papež Inocenc III. ju je leta 1200 razglasil za svetnika.

(Povzeto po objavi v Ognjišču)